

Derinlerde Bir Ukala

4. Bölüm

Bembeyaz kâğıtlara uçları eskimiş badana fırçaları ile uzaktan mürekkep fırlatırdık. En alımlı tabloyu yapan şampiyon olurdu. Evet, gerçekten de en alımlı tabloyu yapan şampiyon oluyor hâlâ.

“Altını olan tüm kuralları koyar!” altın kuralına rağmen, biz ısrarla altını koymadan kuralı arayan tarafta bulurduk kendimizi. Birileri, ötekilerinin koyduğu yasalara sorgulamadan uyarken; yaşamın en fizikötesi taraflarında kişiliklerimizle harp içindeydik biz. Doğru yerde doğru kuralı keşfetmek ve o keşfi şahsiyetlerin temeline gömerek tabulaştırmak, kuralcı kişilikler altında yenilikçi ve sorgulayıcı zihniyetlerin belirmesine olanak tanıyordu. Anladıkça ve başardıkça kısacık hayatlarımıza sıkıştırdığımız bütün anlar, her zamankinden daha haz dolu bir yaşamın kapılarını aralıyordu. Tüm duyguların istenen yöne kanalize edilebildiği disiplinli bir kişilik altındaki coşku dolu bir yaşam, ömrün nihai amacını can damarından besliyordu: Sınırsız saadet...

Aşağısanan hayaller, küstürülen insanlar... İstihkar edilen alt tabakalar... Tüm bunlar, uzaktan izlenen dramatik bir filmin bilinçaltına gömülmüş en hazin kareleri olarak belleklerde yerini alıyordu.

Güneşli bir sonbahar sabahında Beşiktaş sahilinde ahşap banklara oturmuş, boğazdan ağır ağır geçen sefineleri izliyorduk. Bembeyaz martıların simidini paylaşan çocukların gülüşmeleri ruhları okşuyor, sevgilisinin elinden sımsıkı tutan gençlerin aşk dolu gözleri de şehri bana bambaşka

gösteriyordu bugün. Esprilerle kahkahalara boğulduğumuz, gözlerimizden yaş gelene kadar güldüğümüz onca zamana yer yer duygusallıklar serpiştirdiğimiz bu pazar gününde, ayrı bir coşku ayrı bir heyecan saklı gibiydi. Ciddiyet bizi kovaladıkça biz her şeyi dalgaya vurarak ondan kaçıyoruz sanki. Oyunlar oynayarak bizi yakalamasına uzun bir süre izin vermedik. Zuhâl ile birlikte olduğum bir saniye bile sıkılmıyordum. Zamanın önünde uçar gibiydik hep. Ciddiyet de bizi ne zaman istersek o zaman yakalayabilirdi.

Taksim'den Beşiktaş'a kadar tek kelime bile etmeden elinde taşıdığı o kâğıtların yeni bir iş olduğunun farkındaydım. Konuyu oraya getireceğinden o kadar emindim ki, beni doğrular gibi konuşmaya başladı:

“Sence Sezen ile Kaan ne zaman evlenir?”

“İkisi de öyle büyük bir tutku duyuyor ki birbirine, fazla sürmez.” dedim.

“Al bakalım şunlara bir göz at.” deyip kâğıtları bana uzattı.

Farklı kişiler tarafından yazılmıştı. Okumakla göz gezdirmek arasında tereddüt ederken fon müziği yapıyormuşçasına konuşmaya başladı:

“Bakanlar gibi yaşayanlar da kör oluyor çoğu zaman. Bu konuyu araştırmamız iyi olmuş. Sen de okuyunca göreceksin ki ortada bir problem var. Şimdi senin yeteneğine düşen bunu hem Kaan'a hem de Sezen'e anlatmak.”

“Ne Sezen, ne de Kaan beni dinler. Aslında onlar bu konuda kimseyi dinlemez. Sorunu henüz anlamadım ama

varsa bile anlatmanın bir faydasının olacağını sanmam.” deyip kâğıtlara göz gezdirmeye devam ettim.

Göz gezdirmeyi bırakıp bana yeterince okuma fırsatı vermesinden mi yoksa söylediklerimi bir kez daha düşünmemi istemesinden mi bilinmez, sustu. Uzun bir sükûnetten sonra ekledi:

“Anlatmak dediysek alıp karşına konuşmayacaksın. Sen onların karakterlerini yönlendireceksin. Daha önce bunun benzerini yaptın. Tek fark şimdi işin içinde bir de aşkın olması.”

Söylenmesi ne kadar kolaydı. Karakterlerini yönlendireceksin! Peki, ama nasıl yönlendirecektim? Umutsuz iki Türk evladını umudu olan birer vatansere çevirmekten farklıydı bu seferki. Saçma sapan bir ilişkinin altındaki ana temayı bulmayı ümit ettim:

“Kaan, Sezen’i ilk gördüğünde onu can arkadaşı gibi sevdi. İlk kez karşılaşmalarına rağmen içgüdüsel olarak onu sahiplendi. Yine içgüdüsel olarak tüm içtenliğini ayaklarına sermekten çekinmedi. Çocukluk arkadaşymışlar gibi açtı hayatını ona. Nedensizce güvendi. Dışlanmaktan, terslenmekten, belki de hor görülmeğe korkmadan yaptı bunu. İçindeki gerçek Kaan’ı sundu Sezen’e. Sapasağlam bir arkadaş misali. Sezen ne yaptı? Umursamadı çoğu zaman. Bildik, tanıdık arkadaşlarının asmabiti tavırlarına yeğledi bu nedensizce güveni. Kaan inatla içini açtıkça, Sezen inatla dışa döndü yüzünü. Aynı dünyalara aynı zamanda doğmuş farklı dünyalar gibi yapayalnız kaldılar üç-beş dakikalık görüşmelerinde. Sonra ne değişti de birbirlerine körkütük âşik oldular?”

“Bakış açıları değişti.”

“Hatta doğrudan bakışları değişti. Sezen’i çok iyi tanırdım. Bakmakla görmek arasındaki farkı kaçınıcı buluşmalarında algıladı bilmem ama arkadaş ile sevgili arasındaki farkı hâlâ idrak edebilmiş değil. Kaan’ın masumane dokunuşlarından ilk irkildiği günü anlatmıştı bana. Farklı bir şey hissettiğini açık açık dillendirmese de gözlerindeki heyecandan artık ona karşı arkadaştan öte bir his içinde bulunduğunu anlamak zor değildi. Kendini ele veriyordu. Kaan’ın nedensiz güveni bir çiçeğe duyulan karşılıksız sevgi gibiydi. Arkadaşçaydı. Elini sımsıkı tuttuğu kızının kendisine naçizane bakışı gibiydi bakışları. Duman altı bir şehrin tertemiz havası gibi sadeydi ilgisi. Sezen öyle değildi. Bir evin tek kız çocuğuydu. Şımarık büyümüşü. Çehresi, sadeliği ve doğallığı hayatının temeline gömmüş Kaan ile dalga geçer gibi şaşaalıydı. Lüks içinde büyümüş züppe arkadaşları ile alkol duvarlarını aşardı sık sık. Kalabalıklar içinde tek başına kaldığını geceleri aynaya her bakışında hissediyordu. Bu gerçeği bütün aynalar her karşılaşmalarında yüzüne vururken, o kendine itiraf edemiyordu bir türlü. Konuşmaları, ses tonu bambaşka bir yerde olmayı hayal edip de istemediği bir yerde kendisini terk edilmiş hissettiğini haykırıyordu. Bu belirgin olmayan yalnızlık duygusu onu Kaan’a âşık etti. Kaan da kayıtsız kalamadı.”

“Sen hiç fresk gördün mü?”

“Yaş duvar sıvası üzerine yapılan suluboya resim değil mi o?”

“Kaan henüz kurumamış bir yer bulmuş olsa gerek ki hayatının freskini oraya resmetmek istiyor.”

O an hiç yapmadığım bir şey yaptım ve hafifçe elinden tuttum Zuhal’in. Beşiktaş sahili zifiri karanlık oldu birden. Belediye simitçileri çığlıklarını yuttu, dalgalar meşrebini bir dahaki donuk bahara sakladı sanki. Kalp atışlarım, ancak bozuk bir EKG ünitesinin şahit olabileceği gibi tavan yaptı. Pişmanlığımı elimi biraz da sıkarak kamufle etmeye çalıştım. Lirik bir şiir geçirdim aklımdan sakinleşmek adına. Devam ettim:

“Bırakalım da Kaan rahatça freskini işlesin. Hatta bırakalım da herkes rahatça freskini kazısın dokunabildiği ilk yere.”

Bunu, onun için söylediğimi anlamıştı. Ne zaman beni anlasa gözlerinin kenarı kırışıyordu ve yine gözlerinin kenarında iki minik çizgi belirmişti. Diğer elini elimin üstüne koyup sakince yanıtladı:

“Benim de karakterimi yönlendiriyorsun sanırım.”

Kaan ile Sezen oluverdik aniden. Dirayetlerimizi sınıadığımız rutin anlardan biriydi. Geçmişe gidip Kaan’ın giysilerini giydim. Elime geçirdiğim ilk farkındalık iksirini çarptım yüzüme. Soluğuma hayatın doygunluğunu kattım. Karşılıksız güveni hissettiğim an öylece süzdüm Zuhal’i. Sezen’in alaycı bakışlarına döndüm zihnimde. Farzımuhal âşık olsam ne olurdu? İçindeki yalnızlığı gördüm. Kendi boşluğumu doluluğuna sığdırıverdim. İçindeki ben oldum. Sezen umursamaz bakışlardan uzaklaşmıştı. Köşe başlarında ders çalışılan züppe bir kız olmaktan, yanı başımda içime çektiğim

bol dumanlı bir nargile şişesine dönüşüvermişti. Eve gittim sonra. Yüzü, zihnimde Da Vinci tablosu gibi yanıyordu. Özlemiştim. Demek böyle âşık olunuyordu. Kaan çok sevdi Sezen'i. Aşk bahçesine diktiği tek sümbül oldu.

Sezen oldum sonra. Umursamadığım bir deliyi nasıl da özlemiştim. Gülüşen, sabahlara kadar içen arkadaşlar hayal ettim. İçlerinde Kaan'ı aradım. Yoktu. Özlemiştim.

Zuhal, gidip gelmeleri okur gibi bekledi. Nabız atışlarımı parmak uçlarımdan sayarak nerelerde olduğumu algıladığını biliyordum. Elimdeki kâğıtlar ne Kaan ne de Sezen içindi. Ben vardım özünde. Bu dâhi kızı artık kalbimde anlamsızca büyüttüğüm fikrinden tamamen uzaklaştım. Beni bir heykeltıraş gibi işliyordu adeta. Burası başka bir dünyaydı. Lise sıralarında yaşadığım diğer sıradan hayatım ile hiçbir alakası yoktu. Her şey farklıydı. Zarafetine karşılık verme sırası artık bana gelmişti:

“Aşk kendinden tarafa olanı her zaman azat eder.”